

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 708/2025
04.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Владана Костића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К бр.308/23 од 16.10.2024. године и Вишег суда у Врању Кж1 бр.11/25 од 11.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 04. јуна 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Владана Костића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К бр.308/23 од 16.10.2024. године и Вишег суда у Врању Кж1 бр.11/25 од 11.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К бр.308/23 од 16.10.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, па пошто су му претходно за свако кривично дело утврђене појединачне новчане казне у износу од по 50.000,00 динара, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, с тим што уколико новчану казну не плати у том року, новчана казна биће замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање паушала суду у износу од 2.000,00 динара, као и на плаћање нужних издатака приватним тужиоцима ББ и ВВ у износу од 285.460,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 бр.11/25 од 11.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Владана Костића, а пресуда Основног суда у Бујановцу К бр.308/23 од 16.10.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Владан Костић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење или да преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и на седници већа која је одржана у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да нижестепени судови нису правилно применили одредбу члана 170. став 4. КЗ, која искључује кривично дело увреде ако је изјава дата у одбрани права или заштите оправданих интереса, без намере омаловажавања, јер је је окривљени наводно увредљиве речи изговорио током завршне речи у поступку К бр.63/2023, како би се суду указао на драстично понашање приватног тужиоца, те његове речи нису имале намеру омаловажавања, већ истицање неправде.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оценио је неоснованим.

Наиме, изреком побијане пресуде окривљени је оглашен кривим да је критичног дана у судници Основног суда у Бујановцу, на главном претресу, у предмету тог суда К бр.63/23, након завршетка доказног поступка, приликом давања завршне речи, са умишљајем и у стању урачунљивости, увредио приватне тужиоце ББ и ВВ, на тај начин што је у присуству судије, записничара, јавног тужиоца и осталих учесника у поступку изјавио за приватног тужиоца ББ да је „зверка од човека“, а затим за обојицу приватних тужиоца да су му „они убили оца“, при чему је био свестан забрањености свог дела и хтео његово извршење.

По налажењу Врховног суда, у чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде назначене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које је окривљени оглашен кривим правноснажним пресудама, и то како објективне околности у односу на радњу извршења (изговорене речи приватним тужиоцима које

објективно представљају увреду, односно изјаву омаловажавања приватних тужилаца и непоштовање њиховог достојанства која су код приватних тужилаца изазвали осећај увређености) тако и субјективне, које се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног управљеног на извршење кривичног дела у питању („са умишљајем и у стању урачунљивости свестан свог дела и хтео његово извршење...“), те су супротни наводи браниоца оцењени као неосновани.

Такође, Врховни суд указује да намера омаловажавања није законско обележје кривичног дела увреда, већ је ставом 4. члана 170. КЗ предвиђен основ искључења постојања кривичног дела у ситуацији када је увредљива изјава дата, између осталог, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, под условом да се из начина изражавања или других околности види да то није учињено у намери омаловажавања, а што нижестепени судови у конкретном случају нису утврдили. И по оцени овога суда, изговарањем инкриминисаних речи окривљени није штитио оправдане интересе, нити је бранио неко своје право, те његова намера није била управљена на заштиту својих интереса и права у том поступку, већ да инкриминисаним речим омаловажи приватне тужиоце, који су били учесници у поступку, како то правилно закључују и нижестепени судови.

Са изложених разлога, налазећи да нижестепеним прсудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, како се то неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд је поднети захтев одбио као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић